

Ένας πανάρχαιος ναός στο Σκάρμιγκα

Λίγο έξω από το χωριό Μεταμόρφωση (Σκάρμιγκα) και σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων περίπου από το δρόμο, στην κατεύθυνση προς την «Αμυγδαλίτσα», υπάρχει ναός βυζαντινής περιόδου. Από τα θεμέλια του ναού τρέχει άφθονο νερό. Αυτός ο βυζαντινός ναός στη Μεταμόρφωση θεωρείται ότι ήταν από τους πρώτους που χτίστηκαν στα χωριά μας. Είναι μια εκκλησία που αξίζει να την επισκεφτούν ντόπιοι και επισκέπτες. Στη φωτογραφία βλέπουμε τη δυτική πλευρά του ναού.

Αποστολόπουλος Ανδρέας:

Τμήθηκε με δυο Πολεμικούς Σταυρούς Γ' Τάξεως.

Ο Αποστολόπουλος Ανδρέας του Κωνσταντίνου είχε γεννηθεί στο Βλάση το 1924 και ήταν της στρατιωτικής κλάσης του 1946. Ανήσυχο πνεύμα τάχτηκε ενάντια στο αντάρτικο κίνημα του ΕΛΑΣ και πήγε εθελοντής αρχικά στα Τάγματα Ασφαλείας και αργότερα στρατεύτηκε κανονικά στον εθνικό στρατό. Στη εμφύλια μάχη της Αθήνας συμμετείχε ενεργά μαζί με τον αδερφό του Παναγιώτη Αποστολόπουλο. Στις 12 Δεκεμβρίου 1944 τοποθετείται στο 6ο τάγμα φρουρών της III Ελληνικής Ταξιαρχίας. Στις 20 Οκτωβρίου 1945 απολύεται αφού η κλάση του δεν είχε

ακόμη κληθεί να υπηρετήσει τη στρατιωτική της θητεία. Στις 6 Μαΐου 1946 παρουσιάζεται στο Κ.Β.Ε. Αθηνών για να υπηρετήσει τη θητεία του. Στις 25 Μαΐου 1946 βρίσκεται να υπηρετεί στο Κ.Β.Ε. Καλαμάτας και στον 1ο Λόχο. Την 7η Δεκεμβρίου 1946 προάγεται σε Δεκανέα (Η.Δ.Κ. 7-12-46). Ο Αποστολόπουλος Ανδρέας από 29 Ιουλίου 1948 έως 21 Αυγούστου 1948 συμμετείχε στις πολεμικές εμφύλιες συγκρούσεις του Γράμμου. Έλαβε μέρος στις μάχες Γουπάτων, Τούχουλης και Ασπρης Πέτρας. Σύμφωνα με την 618/11 διαταγή απονομής του απονεμήθηκε

στις 21 Αυγούστου 1948 το παράσημο του Πολεμικού Σταυρού Γ' Τάξεως «Διότι κατά την μάχην Γουπάτων επέδειξε θάρρος, ψυχραιμίας και αυταπάρνησιν ως επιλοχίας λόχου γενομένην την 11 Αυγούστου 1949». Επίσης, στις 17 Αυγούστου 1948 του απονεμήθηκε ο Πολεμικός Σταυρός Γ' Τάξεως «Διότι κατά την μάχην Ασπρης Πέτρας καταληφθείσης υπό του Λόχου κατόπιν ηρωϊκού αγώνος επέδειξε εξαιρετον διαγωγήν θάρρος και αυταπάρνησιν απομείνας ο μόνος μεθ' ενός αξιωματικού εις την διοίκεισιν του Λόχου».

Παναγιώτης Κοτσόβολος: Τραυματίστηκε στη Μικρά Ασία

Μεταξύ των Βλασαίων που έλαβαν μέρος στη Μικρασιατική Εκστρατεία την περίοδο 1920-1922 ήταν και ο Παναγιώτης Κοτσόβολος του Βασιλείου. Πολέμησε γενναία, ήταν ριψοκίνδυνος και από τους πιο ικανούς της μονάδας του. Κατά τη διάρκεια της μάχης του Εσκή Σεχίρ, ένωσε το πέλμα του αριστερού ποδιού να υγραίνεται μέσα στην αρβύλα. Κοίταξε και είδε ότι ήταν γεμάτη αίματα. Μεταφέρθηκε στα μετόπισθεν και από την ιατρική εξέταση που έγινε διαπιστώθηκε ότι μια τούρκικη σφαίρα μάλινχερ είχε διαπεράσει τη γάμπα του αριστερού ποδιού. Ο Παναγιώτης Κοτσόβολος είχε γεννηθεί το 1893 και πέθανε το 1970.

Οι αυτοδιοικητικοί της Βουφράδας

Η εφημερίδα μας σε κάθε φύλλο της θα παρουσιάζει και το βιογραφικό κάποιου αυτοδιοικητικού που πρόσφερε ή προσφέρει υπηρεσίες στο δήμο Βουφραδών. Στο φύλλο αυτό παρουσιάζει σύντομο βιογραφικό του συμπατριώτη μας Φράγκου Πέτρου. Ο Πέτρος Φράγκος του Παναγιώτη γεννήθηκε το 1949 στο χωριό Χαραυγή. Σπούδασε Πολιτικός Μηχανικός και εγκαταστάθηκε στην Καλαμάτα. Ασχολήθηκε έντονα με την αυτοδιοίκηση καταγράφοντας ένα σημαντικότατο έργο. Διατέλεσε για οκτώ περίπου χρόνια πρόεδρος στην κοινότητα Χαραυγή διαθέτοντας το μισθό του προέδρου της κοινότητας που δικαιούνταν για την κατασκευή πολλών έργων στο χωριό του που τόσο αγαπά. Χρημάτισε προϊστάμενος έργων το 1983 στην Δ.Τ.Υ. Λακωνίας. Επίσης, υπηρέτησε προϊστάμενος τμήματος μελετών της Νομαρχίας Μεσσηνίας από το 1995 μέχρι το τέλος του 1996. Μετά την κατάργηση των κοινωτικών διεκδίκησε τη δημαρχία Βουφράδας με το συνδυασμό «Δημοκρατική Ενότητα». Έχασε, όμως, τη δημαρχία τη δεύτερη Κυριακή από τον Σπύρο Κοντοθανάση. Παντρεύτηκε την Ευγενία Γαλανοπούλου και απέκτησαν δυο παιδιά.

Το χωριό Χαλβάτσου

Το χωριό Κεφαλόβρυσος ή Χαλβάτσου απέχει λίγα μόνο χιλιόμετρα από το τελευταίο Βουφραδοχώρι που είναι το Μηλιώτη. Είναι ένα από τα λίγα χωριά της περιοχής μας που διαθέτει δικιά του ιστοσελίδα και έχει τη διεύθυνση <http://xalbatso.tripod.com> από όπου πήραμε και τα παρακάτω στοιχεία για το χωριό αυτό. Διοικητικά ανήκει στην επαρχία Μεσσηνίας του νομού Μεσσηνίας και μαζί με το συνοικισμό Κουλκάδα, που βρίσκεται 2 χμ. δυτικά απ' αυτό, αποτελούσε από το 1912 και ως το 1997 ιδιαίτερη κοινότητα, αρχικά με την επωνυμία «Κοινότητα Χαλβάτσου» και από το 1956 «Κοινότητα Κεφαλόβρυσου». Η Κοινότητα Κεφαλόβρυσου κατέχει μια πολύ μεγάλη έκταση, που περικλείεται κατά γεωγραφική κατεύθυνση από τα εξής χωριά: προς βορρά από τα χωριά Λυκουδέσι, Τριπύλα και Λαντζουνάτου. Ανατολικά από τα χωριά Ξεροκάσι (Παλαιόκαστρο), Κυνηγού, Ράδου (Περδικόβρυσος), Πουλίτσι και Κουτήφαρη. Προς νότο από τα χωριά Ζαπάντι (Καρυοβρυσος), ακατοίκητο σήμερα, και Πολαίνα (Πλατανόβρυσος). Επίσης, νότια του Κεφαλόβρυσου, χωρίς όμως να γειτνιάζουν ακριβώς με αυτό, βρίσκονται και τα χωριά Μαργέλι και Άνω και Κάτω Κοντογόνη (Παπαφλέσσα). Η θέα μάλιστα του χωριού από τα δύο Κοντογόνη είναι μοναδική. Τέλος, προς δυσμάς περικλείεται από τα χωριά Αλικοντούζι (Παλαιό Λουτρό), Κάτω και Άνω Βούταινα, Μάκραινα και Κουλκάδα. Δεν μπορούμε παρά να θαυμάσουμε την απόλυτα επιτυχημένη επιλογή της θέσης στην οποία χτίστηκε το χωριό. Μέρος ανέμο και απαγκίο, με πλούσια νερά, με έδαφος κατάλληλο για βοσκή και καλλιέργεια, με μεγάλο αγνάτιο και θέα και κυρίως μακριά από τα πεδινά κέντρα εγκατάστασης των εκάστοτε, κατακτητών. Μέρος, δηλαδή, που, εκτός από το κατάλληλο περιβάλλον, εξασφάλιζε τους απαραίτητους όρους διαβίωσης και πρόσφερε προστασία, ασφάλεια και σχετική ελευθερία κατά τις περιόδους κατάκτησης από ξένους λαούς. Σύμφωνα με πληροφορίες ηλικιωμένων Κεφαλοβρυσαίων, κατά τις περιόδους αυτές το χωριό ήταν κρυμμένο, αθέατο και προφυλαγμένο μέσα στις πυκνές και δασώδεις βουνοπλαγιές του. Σιγά σιγά κι όσο περνούσαν τα χρόνια και εξέλειπαν οι λόγοι της απόκρυψης, δηλαδή, απελευθερώνονταν η χώρα μας από τους ξένους κατακτητές, κόπηκαν τα δέντρα και αποκαλύφθηκαν τα σπίτια που κρύβονταν πίσω από αυτά. Οπωσδήποτε η παλιά αυτή παράδοση όχι μόνο ευσταθεί λογικά αλλά επιβεβαιώνεται και από τον ιστορικό νόμο. Σύμφωνα με αυτόν, οι πληθυσμοί κατά την περίοδο εισβολών ή κατακτήσεων προστατεύονται ανεβαίνοντας σε ορεινές περιοχές. Οι παλιοί κάτοικοι, που πρώτοι εγκαταστάθηκαν στον αρχικά ορεινό και άγονο αυτόν τόπο, θα κατέβαλαν τεράστιες, επίπονες και μακροχρόνιες προσπάθειες, για να εξημερώσουν την περιοχή, που θα ήταν κατάφυτη από δέντρα (βελανιδιές), πουρνάρια, σφεντάμια και πολλά άλλα άγρια δέντρα. Σιγά σιγά θα εξημέρωναν μεγάλα τμήματα της περιοχής, όχι μόνο της λεκάνης, της ευφορότερης κοιλάδας, αλλά και των λιγότερο εύφορων λόφων και των γύρω βουνών, για τη δημιουργία καλλιεργήσιμων εκτάσεων, μιας και ο τόπος είχε όχι μόνο την ευεργετική παρουσία του πλουσιότατου σε νερά Κεφαλόβρυσου, αλλά και την ευλογία, η κάθε γωνιά του να είναι κατάσπαρτη από μικρότερες πηγές, στις οποίες φτιάχνονταν αμέσως μικρές και μεγάλες στέρνες... Μετά την ψήφιση τον νόμου 2593/4-12-97(ΦΕΚ αρ. φ. 244, 1997), γνωστού με το όνομα «Ιω. Καποδίστριας», η Κοινότητα Κεφαλόβρυσου καταργήθηκε και υπήχθη στον επανασταθέντα Δήμο Αριστομένων.

Βασιλική χα Στ. Ασημακοπούλου: Απεβίωσε σε ηλικία 89 ετών

Σε ηλικία 89 ετών αποβίωσε η Βασιλική χα Στ. Ασημακοπούλου από το Χατζή. Η νεκρώσιμη ακολουθία πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 27 Φεβρουαρίου 2009 στον Ιερό Ναό του Αγίου Ιωάννη στο Χατζή με την παρουσία των παιδιών της Ιωάννη και Σοφία Ασημακοπούλου, Ανέττα και Θεόδωρου Παναγιωτόπουλου, Αγγελικής χα Παν. Ασημακοπούλου, τα εγγόνια της, τα ανίψια της, οι λοιποί συγγενείς και πλήθος κόσμου από το Χατζή και τα διπλανά χωριά.